

laciho soudu jest tudíž správným. Pokud by odporoval právnímu názoru, vyslovenému týmž odvolacím soudem v předchozích usneseních zrušovacích, mělo by to jen ten význam, že odvolací soud pochybil, odchýliv se od právního názoru, položeného za základ těmto usnesením, jímž byl ovšem stejně vázán, jak soud stolice prvé (§ 449 odstavec druhý c. ř. s.), ale na věci by to ničeho neměnilo, neboť že d o v o l a c í soud oním názorem vázán není, o tom nikterak nelze pochybovati. Dovolatel dále vytýká, že odvolací soud neposoudil správně otázku, zda jest žalovaného pokládati za obmyslného, čili nic. Otázka bezelstnosti a obmyslnosti není ovšem otázkou skutkovou, nýbrž jest otázkou právní, a proto jest dovolací soud oprávněn i povinen, přezkoumati napadený úsudek soudu odvolacího. V té příčině pak bylo uváženo toto: Podle §u 367 obč. zák. nemá žaloba vlastnická místa proti bezelstnému držiteli věci za dalších předpokladů tam uvedených. Bezelstnost držby se v pochybnosti předpokládá (§ 328 obč. zák.); důkaz opaku, tedy důkaz obmyslnosti náleží tedy žalobci. Důkaz ten se zdaří, prokáže-li žalobce, že žalovaný věděl, že ten, od koho nabyt věci, nebyl jejím vlastníkem, nebo že žalovaný věděl, že ten, od koho nabyt věci, nebyl jejím vlastníkem, nebo že žalovaný podle okolností mohl míti důvodné podezření, že nabývá věci od nevlastníka, že tedy jeho držba není bezelstnou. Pakliže však žalovaný z důvodů pravděpodobných (§ 326 obč. zák.), z omylu omluvitelného — lhostejno, zda se dotýká okolností skutkových či předpokladů právních — mohl míti za to, že se stal vlastníkem věci převodem od někoho, kdo k převodu vlastnictví byl oprávněn, dlužno ho pokládati za nabyvatele bezelstného. Z toho, co uvedeno, plyne, že nesprávně postupoval soud prvé stolice, když vycházeje z názoru, že by musil žalovaný prokázati, že nabyt držby motoru bezelstně a stal se bezelstným jeho držitelem, zkoumal, zda se žalovanému zdařil tento důkaz, a, uváživ zjištěné skutečnosti, vyložil, že nenabyt přesvědčení o naprosté bezelstnosti žalovaného při nabývání motoru, a proto zamítl žalobu. Naproti tomu správně si počínal soud odvolací, pokud, stavě se patrně na stanovisko, že žalobci náleží důkaz obmyslnosti žalovaného, řešil otázku, zda zjištěné skutečnosti odůvodňují úsudek, že držba žalovaného byla od počátku obmyslná, a hodnotě s tohoto právního hlediska zjištěné skutečnosti, odpověděl k otázce záporně. S tímto úsudkem dlužno souhlasiti, neboť skutková zjištění prvního soudu, nedoznavší změny ani opravy v druhé stolici, skutečně nejsou taková, že by nutkala k závěru, že žalovaný, nabývá sporného motoru, věděl, že zcizitel není jeho vlastníkem, nebo z hrubé nedbalosti o tom nevěděl. Případné nedopatření nepřekáželo by přechodu vlastnictví (srv. Randa, Právo vlastnické, VII. vydání str. 137, 187; Ehrenzweig VI. vydání 1923 I/2, str. 213, 201 a násl.).

Čís. 4660.

Diferenčními obchody rozumí se jen takové obchody, při kterých jsou srovnalou vůlí stran vyloučeny právo, žádati, by skutečně bylo dodáno (odebráno), a povinnost, skutečně dodati (odebrati) a místo toho

jest ujednáno, že má býti placen jen rozdíl dvou cen, při čemž stačí, když se úmysl i jen jedné strany nesl tímto směrem a druhá strana věděla o tomto úmyslu a dle něho si počínala. Tomu, kdo tvrdí diferenční obchod, jest prokázati, že tu jsou skutkové okolnosti, z nichž dlužno usuzovati, že se úmysl stran nesl směrem právě naznačeným. Obchod spekuláční není o sobě ještě obchodem diferenčním.

Pouhý nákup cizí měny nepřičí se ještě nařízení ze dne 28. listopadu 1919, čís. 644 sb. z. a n.

V tom, že zákazník podržel cizí peníze a chtěl zameziti jich exekční prodej, a banka ho za tím účelem zakládala československými korunami, nelze spatřovati nic závadného.

Byl-li poskytnut bankou úvěr cizozemci přes míru stanovenou příslušnými předpisy, jde o právní jednání nicotné, jež se nemohlo státi platným tím, že je zákazník uznal. Nicotnost smlouvy má v zápětí, že nutno obnoviti předchozí stav. Předpis Šu 1174 obč. zák. se nevztahuje na vrácení toho, co bylo poskytnuto k plnění smlouvy od původu neplatné.

Uznání účtu nevylučuje odporu proti uznanému účtu pro omyl a za předpokladů kondikce.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, Rv I 1693/24.)

Žalovaný byl v obchodním spojení se žalující bankou. Žalobě banky o zaplacení zůstatku 939.650 Kč o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, N e j - v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D u v o d y:

Uplatňuje dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 Šu 503 c. ř. s., trvá žalovaný v dovolacím řízení na těchto námitkách: 1. že v zažalovaném zůstatku 939.650 Kč jest obsažena částka 51.806 Kč, za kterou bylo koupeno 500.000 polských marek, a že šlo při tom jednak o dovolený obchod valutový, přičítá se tehdejšími předpisy devisovým, jednak o ryzí obchod spekuláční, pokud se týče nežalovatelný obchod diferenční, jehož předmětem byl pouhý kursovní rozdíl mezi korunami československými a markami polskými, a k němuž ho přiměl prokurista A. žalující banky; také ostatní obchody, z nichž jest odvozován zažalovaný zůstatek, byly nežalovatelnými obchody diferenčními; 2. že bylo mezi stranami rozepře ujednáno, že žalobkyně má realizovati rumunské lvy (vedené na účtu rumunských lvů příl. G) teprve tehdy, až žalovaný k tomu svolí, a že mu k udržení jeho posice rumunských lvů bude poskytovati koruny československé; tento obchod však jest neplatným a nežalovatelným, poněvadž žalobkyně poskytováním zápujček v korunách československých umožňovala a podporovala spekulaci žalovaného à la hausse proti československé koruně; 3. že se výplaty korun československých poskytnuté žalovanému, a poukázky korun československých provedené k jeho příkazu, a vykázané v obchodním účtu

příčily zákazu, vyslovenému v §u 19 nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. listopadu 1919, čís. 644 sb. z. a n., ježto žalovaný jest cizozemec, měl pobyt v cizozemsku a žalobkyně o tom věděla; 4. že žalobkyně již na podzim 1921 svou ústřednou proti vůli žalovaného prodala rumunské lvy, žalovaným opatřené a u ní uschované v prospěch svého vlastního konta za tím účelem, by se kryla, a nyní žalobou se domáhá jen rozdílu mezi hodnotou obou devis. Námitky 1 a 2 byly nižšími soudy právem odmítnuty jako neodůvodněné, a v těch směrech nejsou oprávněny výtky, činěné v dovolacím spisu dle čís. 2, 3 a 4 §u 503 c. ř. s.

K 1.: Soudní praxe a v podstatě i nauka ustálily se v ten smysl, že se diferenčními obchody rozumějí obchody takové, při kterých jsou srovnalou vůlí stran vyloučeny právo žádati, by skutečně bylo dodáno (odebráno) a povinnost, dodat (odebrati) skutečně, a místo toho jest — výslovně neb i mlčky — ujednáno, že má býti placen jen rozdíl dvou cen, při čemž stačí, když se úmysl i jen jedné strany nesl tímto směrem a druhá strana věděla o tomto úmyslu a dle něho si počínala, umožňujíc takto svému smluvníku, by uskutečnil svůj úmysl, docíliti jen kursovního zisku. Takové obchodování posuzuje se dle zásad o hře (sázce), vyslovených v §§ 1271 a 1272 obč. zák., aniž se vyžaduje, by strany stály vůči sobě přímo jako hráči v právnickém smyslu (srv. rozh. čís. 2427, 2650, 2692 sb. n. s.). Po stránce procesuální dlužno pak zdůrazniti, že tomu, kdo tvrdí diferenční obchod, náleží ve sporu, by dokázal, že tu jsou skutkové okolnosti, z nichž nutno usuzovati, že se úmysl stran — vyjádřený výslovně nebo mlčky — nesl směrem právě naznačeným. Tohoto důkazu žalovaný, hledíc k tomu, co v nižších stolicích bylo zjištěno, neprovedl. Z dopisu žalobkyně ze dne 30. března 1921 plyne, že oněch 500.000 polských marek bylo skutečně koupeno, — polské marky byly vedeny na zvláštním účtu a žalobkyně dává je žalovanému skutečně k dispozici; že by bylo stranám šlo o pouhý rozdíl dvou kursu, není z předložené korespondence nikterak patrné. Československých korun, jichž bylo třeba k nákupu polských marek (51.806 Kč), žalovaný sice nedal žalobkyni, ale tato použila k nákupu části korun československých, stržených za rumunské lvy, jež jí žalovaný dne 3., 4. a 8. března 1921 poukázal, a použité koruny československé byly žalovanému účtovány k tíži v běžném (obchodním) účtu. Možná, že byly polské marky zakoupeny v úmyslu spekulacním, totiž za tím účelem, by žalovaný vyzískal něco opětným jich prodejem za vyšší kurs, než byl kurs nákupní. Ale takový obchod spekulacní není o sobě ještě obchodem diferenčním, vylučujícím skutečné dodání a odebrání. Podobně jako s nákupem polských marek, má se věc i s ostatními transakcemi, vyúčtovanými v obchodním účtu (příl. F.), který jest podkladem zažalovaného nároku. Byloť zjištěno, že rumunské lvy, uvedené na stránce »Dal«, skutečně byly poukázány (šeky) a zpeněženy za částky korun československých, jež tamže byly žalovanému připsány k dobru. Při tom jest lhostejno, zda rumunské lvy byly prodány někomu třetímu, či zda žalobkyně provedla příslušné obchody v sobě, používši práva, poskytnutého jí čl. 376 obch. zák. S druhé strany jest zjištěno,

že výplaty, uvedené na stránce »Má dáti«, skutečně byly provedeny, že to byly — až na částky 51.806 Kč za nákup 500.000 polských marek a 28.812 Kč za 250.000 K rak. — dílem platy, poskytnuté hotově žalovanému, dílem poukázky třetím osobám, stavší se k příkazu žalovaného. Jde tedy vesměs o obchody za souhlasu obou stran efektivně provedené, a tím padá námitka obchodu diferenčního. — Že se nákup polských marek o sobě nepřičil předpisům nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. listopadu 1919, čís. 644 sb. z. a n. (nařízení devisového), nýbrž že by bylo závadným bývalo toliko, kdyby bylo s polskými markami bývalo nakládáno k účelům dle nařízení tohoto nepřipustným, správně a ve shodě s judikaturou tohoto nejvyššího soudu (srv. čís. 1910 sb. n. s.) předpokládaly nižší soudy. Dukazu v tom směru potřebí nebylo.

K 2.: Nesprávnost tvrzení žalovaného, že bylo se žalobkyní ujednáno, že tato má realizovati rumunské lvy (vedené na účtu rumunských lvů) teprve tehdy, až žalovaný k tomu svolí, a že mu k udržení jeho posice rumunských lvů bude poskytovat koruny československé, plyne již z toho, že dle předložené korespondence žalobkyně hrozila žalovanému opětovně exekucním prodejem rumunských lvu, a že dle výpisu z obchodního účtu byly koruny československé jen z části vyplaceny žalovanému, z větší části však poukázány třetím osobám. Nehledíc k tomu, by z tvrzených skutečností nikterak nevyplývalo, že šlo o obchod nedovolený a nežalovatelný. I kdyby byl žalovaný chtěl podržeti rumunské lvy, dané žalobkyní do zástavy, a zameziti exekuci jich prodej, a kdyby ho žalobkyně za tím účelem byla zakládala korunami československými, nebylo by lze spatřovati v tom nic závadného, zejména ne spekulaci à la hausse proti československé koruně, nýbrž byl by to býval postup, v obchodním životě obvyklý a žádnému zákonnému předpisu se nepřičící. Ani v tom směru nebylo tedy třeba prováděti důkazy.

Ve směrech, naznačených pod 3. a 4., nutno však dovolání přiznati oprávnění. K 3.: Z výpisu z obchodního účtu vysvítá, že výplaty a poukazy, provedené do 30. května 1921 včetně, byly kryty částkami, vplacenými do 21. května 1921, pozdější výplaty a poukazy však staly se bez krytí, tedy na úvěr, což se také shoduje s vlastním údejem žalobkyně, která v žalobě uvedla, že »poskytovala žalovanému úvěry«. Důvod, proč se tak stalo, jest lhostejný a rovněž nesejde na tom, zda rumunské lvy, vykázané na zvláštním účtu příl. G., byly zástavou k zajištění úvěru, poskytnutého v korunách československých. Podle §u 19 nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. listopadu 1919, čís. 644 sb. z. a n. směl osobám nebo firmám v cizozemsku usedlým býti v jednotlivém případě poskytnut nebo prodloužen úvěr přes 5.000 Kč jen se svolením ministerstva financí, které mohlo zmocniti bankovní úřad, by samostatně povoloval jednotlivé obchodní úvěry až do výše 5.000.000 Kč. Přestupky těchto ustanovení stihaly dle druhého odstavce §u 21 téhož nařízení politické úřady vězením až do šesti měsíců a pokutou až do 20.000 Kč, a kromě toho bylo také vysloviti propadnutí předmětů trestného činu. Stejnému trestu pak podléhal, kdo k takovému

přestupku ponoukal nebo při něm spolupůsobil (odstavec třetí a čtvrtý téhož Šu 21). Dle zprávy bankovního úřadu ministerstva financí ze dne 30. května 1923 bylo poskytování úvěru cizozemským firmám oběžníkem ze dne 31. srpna 1921 úplně uvolněno, ale uvolnění to bylo zrušeno oběžníkem ze dne 27. února 1922, kdy byla stanovena nejvyšší hranice 250.000 Kč. Nebyl-li tedy žalovaný osobou, usedlou v tuzemsku, a žalobkyně mu z důvodu jakéhokoliv od 1. června do 31. srpna 1921 poskytovala a prodlužovala úvěr přes 5.000 Kč bez svolení ministerstva financí, pokud se týče bankovního úřadu tohoto ministerstva, nešlo a pouhé přestoupení předpisů kontrolních, jak žalobkyně tvrdí, neprávem se při tom odvolávajíc na zdejší rozhodnutí ze dne 10. října 1922, Rv II 341/22, čís. 1910 sb. n. s., jemuž patrně neporozuměla, nýbrž dopustili se oba, žalobkyně i žalovaný, trestného skutku a příslušná právní jednání, přičítají se zákonnému zákazu, byla dle Šu 879 obč. zák. ničí. Záleží tedy na tom, zda byl žalovaný v rozhodné době usedlým v tuzemsku či v cizozemsku. Jest sice zjištěno, že žalovaný od 17. února do 13. listopadu 1920 bydlel a byl hlášen v Karlových Varech, tedy v tuzemsku, ale ta doba nepřichází v úvahu, neboť obchodní spojení, z něhož jest odvozován zažalovaný nárok, počalo se dle výpisu z obchodního účtu příl. F. teprve dne 3. března 1921. Žalovaný pak tvrdil a dokazoval, že v té době nebyl již v Karlových Varech usedlým, nýbrž že, vystoupiv ze služeb akciové společnosti K., jejímž prokuristou byl, přesídlil do Černovic v Rumunsku, a že žalobkyně o tom věděla. Neprávem nižší soudy odmítly důkazy, nabízené o tomto tvrzení, neboť důkazy se týkaly skutečností pro spor závažných. Svědkové Nathan G. a Adolf A., vedení žalobkyní o opaku, nemohli nic určitého potvrditi. Žalobkyně ovšem tvrdila, že ohledně výplat, provedených před 29., vlastně 31. srpnem 1921 nepokládala svolení bankovního úřadu za potřebné, ale přece dodatečně o ně zažádala, a že bankovní úřad dodatečně schválil poskytnutí úvěru žalovanému. Lze beze všeho připustiti, že byl bankovní úřad oprávněn, dáti dodatečně takové svolení, neboť, když byl ministerstvem financí zmocněn, aby samostatně povoloval jednotlivé obchodní úvěry až do výše 5.000.000 Kč, příslušelo mu zajisté i právo, schvalovati dodatečně úvěry, poskytnuté bez jeho předchozího svolení, a to s právním účinkem, jako kdyby byly poskytnuty bývaly s úředním svolením. Prvý soud učinil také dotaz na bankovní úřad ve smyslu tvrzení žalobkyně, ale bankovní úřad nezodpověděl otázky, zde rozhodné, aniž otázky další, zda nebylo potřebí jeho svolení snad proto, že žalovaný dal žalobkyni k dispozici poukazy v cizozemské měně. Opětovné tvrzení žalobkyně v dovolací odpovědi, jako by byl bankovní úřad sdělil soudu, že dodatečně schválil poskytnutý úvěr, odporuje spisům. Bankovní úřad toliko oznámil, že »dle platných nařízení byla žalující banka oprávněna; vésti žalovanému tuzemský účet, poněvadž byl usazen v Karlových Varech, a proto byl ve smyslu devisových předpisů považován za tuzemce; z toho důvodu pak platy, konané za něho na území Československé republiky, nepodléhaly povolení bankovního úřadu«. Z doslovu tohoto sdělení jest patrné, že bankovní úřad vycházel z předpokladu, že žalovaný byl do 31. srpna 1921 used-

lým v tuzemsku. Ale zda tomu tak bylo v době od 3. března, pokud se týče 1. června do 31. srpna 1921, jest právě sporno, a jest na bíledni, že, kdyby byl předpoklad bankovního úřadu mylným, také jeho odpověď sotva by byla správnou. Že žalovaný uznal zaslané mu výpisy z účtu, pokud se týče zůstatky v nich vykázané, nemělo by právního významu, neboť pokud šlo o ničí právní jednání, nemohla se uznáním státi platnými. Ovšem má nicotnost právního jednání ten právní důsledek, že nutno obnoviti předchozí stav (§§ 1431, 1435 obč. zák.); každá strana musila by tedy vrátiti to, co od druhé strany dostala, zejména musil by žalovaný vrátiti to, co žalobkyně proti zákazu vyplatila jemu nebo k jeho příkazu osobám třetím, po případě i poštovné, výlohy, kolky a daň, a žalobkyně mohla by také požadovati na něm zákonné úroky z příslušných částek; ale více, než částky skutečně vyplacené a zákonné úroky, žalobkyně žádati by nemohla, zejména ne provise z obchodů ničích. Takto by se ovšem žalobní nárok značně snížil. Žalovaný, poukazuje k §u 1174 obč. zák., arcí tvrdí, že by žalobkyně nemohla požadovati nic nazpět; než ustanovení §u 1174 obč. zák. nepřichází vůbec v úvahu, ježto se nevztahuje na vrácení toho, co bylo poskytnuto na splnění smlouvy od původu neplatné (nicotné), srv. sb. n. s. čís. 1447. Jest tedy skutečně rozhodným, zda žalovaný byl od 3. března, pokud se týče 1. června do 31. srpna 1921 usedlým v tuzemsku, či nikoliv. Odvolací soud, odmítnuv důkazy v tom směru nabízené, pochybil, vycházeje z nesporného hlediska právního; v tom směru jsou opodstatněny dovolací důvody čís. 2 a 4 §u 503 c. ř. s. a nutno doplniti řízení provedením příslušných důkazů, po případě také opětným dotazem na bankovní úřad, jemuž by bylo ovšem sděliti pravý stav věci.

K 4. Zdá se, že nižší soudy nevystihly pravého významu námítky, uvedené pod 4. Žalovaný má u žalobkyně běžný (obchodní) účet korun československých příl. F, na němž se jeví zůstatek v jeho neprospěch, a vedle toho účet rumunských lvů příl. G, vykazující zůstatek v jeho prospěch. Žalovaný tvrdil, že žalobkyně (proti jeho vůli) již na podzim 1921 prodala rumunské lvy, vedené na účtu G — samozřejmě lvy do té doby poukázané — a učinila se výtěžkem zaplacenou, tak že požadavek z účtu F zanikl. Kdyby tomu tak bylo, nebylo by ovšem vzhledem k tomu, co bylo pod 1. vyloženo, lze mluvit o nežalovatelném obchodu diferenčním, ale bylo by připustiti, že žalobkyně není oprávněna, požadovati zaplacení zaniklého již zůstatku z účtu F. Zůstatek jednou zaniklý neoživil by tím, že by se žalobkyně nabízela, vydati žalovanému rumunské lvy, vykázané na účtu G, ale dle tvrzení žalovaného za příznivější kurs již prodané, nyní za kurs mnohem nižší. Že žalovaný dopisem ze dne 21. března 1922 příl. A uznal výpisy z účtů, zejména též účet rumunských lvů, vykazující ke dni 31. prosince 1921 zůstatek 1,186.756 lvů v jeho prospěch, nebylo by na závadu. Takové uznání nevylučuje odporu proti uznanému účtu pro omyl a za předpokladů kondikce, které by tu byly dle tvrzení žalovaného (srv. Staub-Pisko čl. 291 § 18). Rovněž nemělo by rozhodujícího významu, že žalobkyně listem ze dne 8. října 1921 pohrozila žalovanému prodejem rumunských lvů, a žalovaný dopisem ze dne 14. října 1921 proti tomu se ohradil; dále že žalovaný dopisem ze

dne 7. srpna 1922 žádal, by žalobkyně prodala rumunské lvy za kursy tam naznačené, poněvadž by vše to ještě nevylučovalo, že žalobkyně přes to již na podzim 1921 realizovala rumunské lvy, dané jí žalovaným pouze do zástavy, ve prospěch svého vlastního účtu za účelem krytí obchodního účtu žalovaného příl. F. Konečně by i okolnost, že rumunské lvy na účtu příl. G formálně dosud pro žalovaného jsou uvedeny, nevylučovala, že skutečně byly již zpeněženy. Pokud žalobkyně vytýká, že se skutkový a důkazní přednes žalovaného, učiněný v té příčině, stal při posledním ústním líčení v první stolici jen ve snaze, směřující k průtahu, nutno připomenouti toto: První soud neodmítl přednes žalovaného proto, že se stal v úmyslu, protáhnouti spor, jak by mu bylo náleželo dle §§ 275 odstavec druhý a 417 odstavec druhý c. ř. s., vyšší soudy z toho důvodu přednes odmítnouti nemohou, a proto jest jej pokládati za přednes, dovolený dle §u 179 c. ř. s., o němž nelze předem beze všeho tvrditi, že bude bezvýsledným. Nižší soudy tedy pochybily, pokud nepřipustily nabízených důkazů — obchodními knihami pražského devisového oddělení žalobkyně a svědectvím jejího ředitele M-a a se spisy se neshoduje předpoklad soudu odvolacího, že v tom směru byli již slyšeni svědkové.

Čís. 4661.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Nároku na zaopatřovací požitky nemá, kdo po započetí působnosti zákona, ač měl již vyslouženo, dále sloužil.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, Rv I 1697/24.)

Žalobce, slouživ od roku 1876 naposled jako šafář na dvoře K., patřícím k velkostatku M., domáhal se na žalovaném Karlu Janu Sch-ovi, bývalému majiteli uvedeného velkostatku jako svém zaměstnavateli a na Dru Karlu Š-ovi jako jeho nástupci, na něhož velkostatek přešel koupí ze dne 8. srpna 1917, jednak zaplacení zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. za uplynulou dobu a mimo to podle §u 236 c. ř. s. zjištění, že mu proti žalovaným vůbec zaopatřovací požitky podle uvedeného zákona dle třetí skupiny přísluší. Rozsudky nižších soudů bylo posléz uvedenému návrhu žalobce, na něž bylo řízení obmezeno, vyhověno.

N e j v y š š í s o u d změnil rozsudky obou nižších soudů v ten rozum, že zjistil, že žalobci proti žalovaným zaopatřovací požitky podle třetí skupiny tabulky připojené k zákonu ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. nepřísluší. Žalobu se žádáním, by byli žalovaní uznáni povinnými, zaplatiti žalobci na zaopatřovacích požitcích za dobu od 1. ledna 1920 do 31. května 1923 8.533 Kč 66 h s příslušnými 5% úroky rukou společnou a nerozdílnou, zamítl.

D ů v o d y:

Prvním předpokladem podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., by mohlo býti uznáno, že žalobci zaopatřovací požitky podle